

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **P. F.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalované **Policii České republiky, Policejnímu prezidiu České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 13. 3. 2015, č. j. PPR-1317-4/ČJ-2015-990131,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou ze dne 6. 10. 2006, č. j. ORRK-522/2006, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, neboť porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Tohoto jednání, spočívajícího v návodu k trestnému činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b)

zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, se měl dopustit tím, že v kanceláři vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou J. L. u tohoto intervenoval a naváděl ho k nezákonnému postupu ve správním řízení ve prospěch přestupce J. K.-K. v úmyslu zajistit mu co nejmírnější postih za spáchané přestupky na úseku dopravy a ovlivnit zákonnost správního řízení. Významným podkladem pro skutková zjištění v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru byly odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu pořízené v kanceláři J. L..

[2] Proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podal žalobce odvolání, jež zamítl ředitel Policie České republiky, správy Východočeského kraje rozhodnutím ze dne 18. 12. 2006, č. 1678. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 31. 7. 2007, č. j. 30Ca 17/2007 – 31, zamítl jako nedůvodnou. Rozsudek krajského soudu žalobce napadl kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 3. 2008, č. j. 3 Ads 120/2007 – 63. Žalobce posléze proti uvedeným rozsudkům Nejvyššího správního soudu a krajského soudu brojil ústavní stížností, kterou Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 15. 7. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1248/08.

[3] Pro návod k trestnému činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. b) trestního zákona bylo usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 15. 9. 2006, č. j. 1SV 16/2006 - 1, zahájeno proti žalobci trestní stíhání. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 18. 9. 2007, č. j. 2 T 97/2006 – 206, byl žalobce uznán vinným tímto trestným činem. Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 10. 4. 2008, č. j. 10 To 86/2008 - 242, zamítl žalobcovo odvolání proti uvedenému rozsudku okresního soudu. Nejvyšší soud následně usnesením ze dne 23. 2. 2009, č. j. 11 Tdo 1142/2008 – 286, odmítl žalobcovo dovolání.

[4] Paralelně s trestním řízením proti žalobci na základě stejných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu probíhalo trestní řízení také proti J. L. pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a přijímání úplatku. Toto řízení vyvrcholilo nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 2806/08, kterým byla dosavadní rozhodnutí obecných soudů, jimiž byl L. uznán vinným z uvedených trestných činů, zrušena. Ústavní soud dospěl k závěru, že skutkové závěry obecných soudů prvního a druhého stupně byly založeny především na záznamech prostorového odposlechu kanceláře L., avšak soudy se ústavně souladným způsobem nevypořádaly s otázkou legality pořízených záznamů, odmítl námitky a důkazní návrhy odsouzeného k objasnění jejich zákonnosti a svůj závěr o zákonnosti jejich pořízení učinily v rozporu s podklady obsaženými ve spise, navíc s výkladem § 158d zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), který byl rozporný s ústavním pořádkem. Ústavní soud následně nálezem ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1235/09, zrušil s odkazem na závěry nálezu ve věci L. shora popsaná rozhodnutí obecných soudů v trestním řízení ve věci žalobce.

[5] Dne 23. 3. 2010 podal žalobce žádost o obnovu řízení ve věci svého propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Argumentoval tím, že skutkový základ rozhodnutí o propuštění je zcela vystavěn na vyhodnocení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu z prostoru kanceláře L., jejichž

nezákonnost vyslovil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 2806/08, což je nově najevo vyšlou skutečností odůvodňující obnovu řízení. Na tuto žádost reagoval ředitel Policie České republiky, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje vydáním „oznámení o zastavení řízení“ ze dne 27. 4. 2010, č. j. KRP-12107-1/ČJ-2010-0500KR, podle § 179 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaná rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 21. 9. 2010, č. j. PPR-15901-5/ČJ-2010-99KP, rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje změnila tak, aby obsahovalo výrok podle § 181 za použití § 192 zákona o služebním poměru zamítající žalobcovu žádost o obnovu řízení, neboť nebyly splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu § 192 uvedeného zákona. Vůči namítanému důvodu obnovy řízení se policejní prezident ztotožnil se závěry rozhodnutí krajského policejního ředitele, že se nejedná o novou skutečnost splňující podmínky obnovy řízení podle § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť nezákonnost pořízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu mohl žalobce namítat již v odvolání, žalobě či kasační stížnosti podaných ve věci propuštění ze služebního poměru, což neučinil. Nadto měl služební funkcionář k dispozici mimo odposlechů i další důkazy. Řízení ve věci služebního poměru a trestní řízení nelze směřovat.

[6] Proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 9. 2010 podal žalobce žalobou, které vyhověl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 7. 2014, č. j. 8 Ad 24/2010 – 55. Městský soud shledal důvodnou námitku nesprávného posouzení důvodů povolení obnovy řízení, a tak zrušil rozhodnutí policejního prezidenta i rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[7] Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje vydal dne 5. 12. 2014, rozhodnutí č. j. ŘŘ-2554/2014, kterým podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru opět zamítl žádost žalobce o obnovu řízení (ředitel krajského policejního ředitelství tak učinil poté, co mu policejní prezident – na popud žalobce, který si podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu – přikázal lhůtu k vydání rozhodnutí). Proti uvedenému rozhodnutí krajského policejního ředitele podal žalobce odvolání.

[8] Následně však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 As 150/2014 – 51, vyhověl kasační stížnosti žalované, zrušil rozsudek městského soudu č. j. 8 As 24/2010 – 55, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu nemohly závěry vyslovené ve výše zmiňovaných nálezech Ústavního soudu odůvodnit povolení obnovy řízení ve věci propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

[9] V reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 150/2014 – 51 vydal policejní prezident dne 13. 3. 2015 rozhodnutí č. j. PPR-1317-4/ČJ-2015-990131, kterým zrušil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 5. 12. 2014 a zároveň „zastavil řízení zahájené žádostí o obnovu řízení“. Policejní prezident uvedl, že v důsledku vydání citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nastala situace, kdy původní zrušená rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 21. 9. 2010 a ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 27. 4. 2010 o žádosti žalobce o povolení

obnovy řízení ve věci jeho propuštění ze služebního poměru nadále existují. Policejní prezident tak s odvoláním na § 181 odst. 7 zákona o služebním poměru konstatoval, že mu nezbylo, než o odvolání žalobce rozhodnout shora uvedeným způsobem.

[10] Předmětem přezkumu v nynějším soudním řízení je posledně uvedené rozhodnutí policejního prezidenta (tj. rozhodnutí ze dne 13. 3. 2015). Žalobce proti němu podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji následně postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové jakožto soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

[11] Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo z procesních důvodů rozhodnuto o zrušení rozhodnutí podřízeného služebního orgánu, jakož i o zastavení řízení zahájeného žádostí o obnovu řízení. Policejní orgán tedy nepovažoval za podstatné vypořádat se alespoň rámcově se samotnou podstatou věci. Napadené správní rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné, přičemž konkrétní důvody této nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti se „vzájemně prolínají“, a tak o nich žalobce hovoří současně.

[12] Postup správního orgánu se dle žalobce od počátku vyznačuje značnou nejasností, respektive (v obecném smyslu) zmatečností, a je tedy nepřezkoumatelný. To platí i pro nyní napadené rozhodnutí, v němž sice žalovaná tvrdí, že zrušuje rozhodnutí podřízeného služebního orgánu s ohledem na překážku věci pravomocně rozhoduté (a zrušuje tedy rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení), současně však „nově“ rozhoduje o zastavení řízení o dané žádosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není nijak zřejmé, proč správní orgán (kromě zrušení předchozího rozhodnutí) zastavil řízení o žádosti. Takové důvody přitom nejsou v žádném případě samozřejmé, neboť rozhodnutí o zastavení řízení může mít pro žalobce dalekosáhlé důsledky.

[13] Aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž byl zrušen (pro žalobce příznivý) rozsudek Městského soudu v Praze, napadl žalobce ústavní stížností, o níž nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce je přesvědčen o důvodnosti této ústavní stížnosti a věří v její úspěch. V důsledku nyní napadeného správního rozhodnutí však (pokud by nebylo zrušeno) hrozí reálné riziko, že by se případný úspěch uvedené ústavní stížnosti stal pro žalobce pouze akademickým vítězstvím. I v případě, že Ústavní soud zruší napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu, by zde totiž zůstalo pravomocné rozhodnutí o zastavení řízení o obnově řízení. Ani dřívější rozhodnutí správního orgánu, která nyní „obživla“, otázku zastavení řízení neřešila. Ačkoliv se tedy nyní napadené rozhodnutí „tváří“ jako nezbytný správní akt vydaný toliko z procesních důvodů, ve skutečnosti přináší zcela novou procesní situaci se závažnými dopady do sféry žalobce. Tím, že správní orgán výrok o zastavení řízení nijak neodůvodnil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Současně je z uvedených důvodů toto rozhodnutí nesprávné, neboť procesní situace vzniklá v důsledku zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nijak neimplikuje potřebu zastavit řízení o žádosti žalobce.

[14] Žalobce dále namítl, že policejní prezident postupoval zcela formalisticky, jestliže na základě faktu, že Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí Městského soudu v Praze, automaticky považoval předchozí postup policejních orgánů za zákonný a nezabýval se podstatou věci. Možnost takového postupu totiž ze zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nikterak nevyplyvá. Jinak řečeno, obsah tohoto rozhodnutí nezprošťuje správní orgán povinnosti zabývat se věcně existencí důvodů pro obnovu řízení. Naopak i Nejvyšší správní soud takovou povinnost správního orgánu zohledňuje.

[15] Spornou otázkou je zákonnost pořízených důkazů (prostorových odposlechnů), na kterých je původní rozhodnutí založeno. Předmětné důkazy byly pořízeny v jiné věci, konkrétně v trestním řízení jiného obviněného. Ústavní soud ve svých nálezech sp. zn. II. ÚS 2806/08 a IV. ÚS 1235/09 zrušil předcházející trestní rozhodnutí, a to právě s poukazem na to, že důkazy (odposlechy) byly získány neústavním způsobem. Žalobce proto podal návrh na obnovu řízení s odůvodněním, že pokud byly důkazy v trestním řízení prohlášeny za neústavně pořízené, pak je logicky není možné použít ani v řízení správním. Správní orgány se s tímto názorem neztotožnily, ale Městský soud v Praze vyhověl následné žalobě podané žalobcem. Nejvyšší správní soud sice poté rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, nikoliv však proto, že by se ztotožnil s právním názorem správních orgánů, podle nějž nezákonnost důkazů je pouhý „nový právní názor“. Nejvyšší správní soud nerozporoval, že citované nálezy Ústavního soudu mohou být novou skutečností a mohou sloužit jako podklad pro obnovu řízení. Rozpor mezi městským soudem a Nejvyšším správním soudem tak spočívá pouze v interpretaci citovaných nálezů Ústavního soudu.

[16] První možný výklad je ten, že nálezy skutečně autoritativně konstatují nezákonnost odposlechnů. Výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem (který žalobce napadl ústavní stížností) je ten, že nálezy Ústavního soudu zákonnost pouze zpochybňují a s touto pochybností se musí vypořádat příslušné orgány v dalším řízení. I kdyby však byl správný tento druhý právní názor, nelze dle žalobce napadené rozhodnutí policejního prezidenta akceptovat. Vykonatelné nálezy Ústavního soudu jsou závazné pro všechny orgány a osoby. Závaznost sice platí pouze v konkrétní věci, ale „věc“ je třeba vykládat široce – nikoli konkrétní řízení, ale všechna řízení s ním nedílně spojená. Policejní prezident tedy měl zákonnost odposlechnů přinejmenším věcně posoudit. Tak se však v napadeném rozhodnutí nestalo. Podle názoru žalobce zrušující rozsudek Městského soudu v Praze (bez ohledu na to, že byl posléze zrušen ke kasační stížnosti žalované) byl sám o sobě dostatečným důvodem k vedení „nového“ řízení o žádosti žalobce a nelze tedy nyní argumentovat tím, že tento důvod „zpětně“ odpadl, aniž by byl odvolací správní orgán povinen posoudit žádost z věcných důvodů. Policejní prezident tedy nerespektoval názory Ústavního soudu, které plynou z nálezu v trestní věci žalobce (nález sp. zn. IV. ÚS 1235/09). Závěry Ústavního soudu vyslovené v tomto nálezu jsou zcela aplikovatelné v této věci, protože jediný rozdíl spočívá v typu řízení – jde v podstatě o jinou „větev“ téže kauzy.

[17] Závěr policejního prezidenta o nutnosti zastavit řízení je dle žalobce nesprávný, neboť nezohledňuje fakt, že jak Městský soud v Praze, tak Nejvyšší správní soud se shodují v tom, že v mezidobí k podstatné změně skutkového stavu nepochybně došlo. Ona podstatná změna spočívá v nálezech Ústavního soudu, které zpochybnila zákonnost důkazů. Jediný „spor“ mezi soudy spočívá v tom, do

jaké míry skutečně Ústavní soud zákonnost odposlechů zpochybnil. S tím se musel správní orgán vypořádat, tedy zaujmout k otázce odposlechů nějaký postoj. Což se však nestalo, napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.

[18] Žalobce dále v žalobě obsáhle citoval ze zmiňovaných nálezů Ústavního soudu a podotkl, že Ústavní soud samozřejmě nepředjímá rozhodnutí o vině či nevině žalobce. Z uvedených citací jsou však dle žalobce závěry Ústavního soudu ohledně ústavnosti odposlechů dostatečně zřejmé. Není tedy možné, aby je správní orgán ignoroval. Žalobce dále připomněl, že se jedná o věc, v níž se rozhoduje o vině a trestu, byť pouze ve správním řízení. Proto je zde třeba přiměřeně aplikovat zásadu „*in dubio pro reo*“. Pro úplnost žalobce dodal, že teoreticky by mohl podat novou žádost o obnovu řízení, ve které by tvrdil výše uvedené skutečnosti. Podání návrhu na obnovu řízení je však omezeno čtyřletou objektivní lhůtou (§ 192 odst. 2 zákona o služebním poměru), která již dávno uplynula.

[19] Na základě shora uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalované i jemu předcházejícího rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje.

III. Shrnutí vyjádření žalované

[20] Policejní prezident ve vyjádření k žalobě uvedl, že jediným důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 As 150/2014 – 51 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8Ad 24/2010 – 55 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu nastala situace, kdy „obživlo“ městským soudem zrušené původní rozhodnutí policejního prezidenta, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. V době rozhodování žalované tedy existovala současně dvě pravomocná rozhodnutí o téže žádosti o obnovu řízení ze dne 26. 3. 2010, přičemž podle § 181 odst. 7 zákona o služebním poměru není možné rozhodnout o konkrétním právu či povinnosti účastníka řízení opakovaně bez změny skutkového stavu, nejde-li o přezkoumání rozhodnutí. Ani pokud by žalovaná věděla o podané ústavní stížnosti proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nemohla by rozhodnout jinak. Jestliže žalovaná zjistila překážku věci rozhoduté, nebylo namístě zákonnost odposlechů věcně posuzovat a zabývat se žalobcovými námitkami uplatněnými v odvolání. Rozsudek městského soudu byl důvodem k vedení řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení pouze do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalované.

[21] Výrok napadeného rozhodnutí o zastavení řízení vycházel z § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, ve kterém jsou uvedeny způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu. V případě, že odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí ruší, musí řízení současně zastavit. Jinou možnost uvedené ustanovení odvolacímu orgánu nedává. Nebyl tudíž ani důvod část výroku o zastavení řízení dále zdůvodňovat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepochybné, že zastavení řízení pouze reaguje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a nemůže mít vliv na původní rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 21. 9. 2010, které bude opětovně přezkoumáno městským soudem. Pokud městský soud vyhově podané žalobě, zruší obě rozhodnutí služebních funkcionářů a věc vrátí žalované k dalšímu řízení, bude

žalovaná opětovně povinna rozhodnout o žalobcově žádosti o obnovu řízení ze dne 26. 3. 2010.

[22] Pro úplnost policejní prezident doplnil k dosavadnímu postupu trestního řízení, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 18. 12. 2013 uznán vinným z návodu k trestnému činu zneužívání pravomoci veřejného činitele. Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 10. 4. 2014 zamítl odvolání žalobce proti uvedenému rozsudku okresního soudu. Nejvyšší soud následně odmítl dovolání žalobce proti zmíněnému usnesení krajského soudu (usnesením ze dne 17. 9. 2014, sp. zn. 11 Tdo 958/2014) a Ústavní soud odmítl ústavní stížnost žalobce podanou proti témuž usnesení krajského soudu (usnesením ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. IV. ÚS 74/15).

IV. Posouzení věci krajským soudem

[23] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez nařízení jednání (účastníci vyslovili s takovým projednáním věci konkludentní souhlas, neboť se k výzvě předsedkyně senátu zaslané dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili, přičemž soud neshledal potřebu jednání nařizovat). Žalobu shledal nedůvodnou.

[24] Krajský soud shrnuje, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí v reakci na procesní stav, který nastal v důsledku toho, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 As 150/2014 – 51, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 As 24/2010 – 55, jímž městský soud zrušil předchozí správní rozhodnutí vydaná v dané věci. Jednalo se tedy o typickou situaci existence tzv. „obživlého“ správního rozhodnutí – nabytím právní moci zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu „obživla“ správní rozhodnutí vydaná v roce 2010 ředitelem Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje a žalovanou ve věci žádosti žalobce o obnovu řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Ještě před tím (dne 5. 12. 2014) ale bylo vydáno nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně o předmětné žádosti o obnovu řízení. Žalovaná řešila nastalý procesní stav aplikací § 181 odst. 7 zákona o služebním poměru, podle nějž o „konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně bez změny skutkového stavu, nejde-li o přezkoumání rozhodnutí; to neplatí v případě rozhodnutí o náhradě škody, jestliže po rozhodnutí dojde k podstatné změně podmínek, za nichž bylo o škodě rozhodnuto.“ Žalovaná tedy konstatovala existenci dvou rozhodnutí o téže žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 26. 3. 2010 a s odkazem na citované ustanovení zákona o služebním poměru zrušila pozdější rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 5. 12. 2014) a rozhodla o zastavení řízení o žádosti.

[25] Stav, kdy vedle sebe existují dvě odlišná (či dokonce opačná) správní rozhodnutí o téže věci, může nastat z následujících důvodů. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Správní orgán může při podání kasační stížnosti navrhnout, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či

nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, však nemá na plnění povinností správním orgánem žádný vliv (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49). Hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci přitom není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58).

[26] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu připustil, že takový stav je „*nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný*“ (usnesení č. j. 2 Ans 3/2006 – 49). Neposkytl však správním orgánům žádné bližší instrukce, jak se s těmito „obtížně řešitelnými“ procesními situacemi vypořádat. Možné řešení nabízí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 – 41. Nejvyšší správní soud zde dovodil, že jsou-li v téže věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může správní orgán zrušit později vydané správní rozhodnutí v přezkumném řízení pro rozpor s právním principem *non bis in idem*, popřípadě s § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Uvedený princip je totiž nutno považovat za „*stěžejní princip správního řízení*“, který platí dokonce i bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví.

[27] Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 2 Azs 307/2015 – 41 zabýval mírně odlišnou situací oproti té, která nastala v nyní posuzované věci. V případě řešeném Nejvyšším správním soudem bylo v době „obživnutí“ původních správních rozhodnutí v pořadí druhé rozhodnutí vydané v téže věci již v právní moci, proto také Nejvyšší správní soud označil za vhodný způsob řešení vzniklé „nežádoucí situace“ zrušení tohoto druhého rozhodnutí v přezkumném řízení. Zároveň ale výslovně zdůraznil, že zvolené řešení odpovídá specifikům posuzované věci. V nynějším případě oproti tomu v době „obživnutí“ původních správních rozhodnutí dosud běželo řízení o odvolání proti v pořadí druhému prvostupňovému rozhodnutí vydanému v téže věci. Z logiky věci je tak nutno dovodit, že bylo povinností odvolacího orgánu odstranit v pořadí druhé rozhodnutí vydané v téže věci jeho zrušením již v této fázi. Zvláště když příslušný procesní předpis výslovně stanoví zákaz dvojího projednání téže věci (§ 181 odst. 7 zákona o služebním poměru). Současně bylo nutné předmětné řízení zastavit (zákon o služebním poměru v § 190 odst. 8 předvídá, že odvolací orgán rozhodnutí buď změní, nebo zruší a řízení zastaví).

[28] Zároveň lze souhlasit se žalovanou, že v situaci, kdy rozhodla o zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ze dne 5. 12. 2014 z důvodu existence překážky věci pravomocně rozhodnuté a o současném zastavení řízení o žádosti o obnovu řízení, nebylo nutné (a ani možné) se blíže zabývat meritem věci, tj. námitkami žalobce, podle nichž je dán důvod k obnově řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. O uvedené otázce bylo pravomocně rozhodnuto původními rozhodnutími správních orgánů vydanými v roce 2010, a nebylo tak možné se jí v téže věci zabývat znovu. Pokud by se žalovaná meritem věci zabývala, porušila by princip *non bis in idem*.

[29] Žalobce v žalobě namítl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 150/2014 – 51 nezprošťuje správní orgán povinnosti zabývat se věcně existencí důvodů pro obnovu řízení. Podle žalobce Nejvyšší správní soud nerozporoval, že

nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2806/08 a sp. zn. IV. ÚS 1235/09 mohou být novou skutečností a mohou sloužit jako podklad pro obnovu řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Rozpor mezi městským soudem a Nejvyšším správním soudem tak spočívá pouze v interpretaci citovaných nálezů Ústavního soudu. Naopak shodují se v tom, že v mezidobí došlo k podstatné změně skutkového stavu. Ona podstatná změna spočívá v nálezech Ústavního soudu, které zpochybnila zákonnost důkazů. Jediný „spor“ mezi soudy spočívá v tom, do jaké míry skutečně Ústavní soud zákonnost odposlechů zpochybnil. S tím se dle žalobce musel správní orgán vypořádat, tedy zaujmout k otázce odposlechů nějaký postoj. Protože tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné (blíže viz výše body [14] až [17]).

[30] Krajský soud shledává žalobcem přdestřenou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 150/2014 – 51 silně zavádějící. Nejvyšší správní soud totiž ve zmíněném rozsudku uvedl, že Městský soud v Praze pochybnosti Ústavního soudu o zákonnosti sporných odposlechů „*nesprávně posoudil jako nově najevo vyšlou skutečnost dle § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona umožňující povolit obnovu řízení. Tyto závěry Ústavního soudu, byť zapříčinily zrušení trestních rozhodnutí obecných soudů ve věci žalobce, však pouze vyjadřují pochybnost o zákonnosti odposlechů jako podstatného zdroje skutkových zjištění, ale nemohou odůvodnit povolení obnovy řízení. Pro obnovu řízení je nezbytná přítomnost nově najevo vyšlé skutečnosti, avšak nálezy Ústavního soudu skutkový charakter nemá, ačkoli se ke skutečnosti (legalita odposlechů), jež může ovlivnit obnovu řízení, vyjadřuje. Nově najevo vyšlou skutečností by však v dané souvislosti jistě mohla být pravomocným rozhodnutím soudu výslovně konstatovaná nezákonnost důkazů záznamy odposlechů, mající za následek jejich procesní nepoužitelnost (skutečnosti získané jejich prostřednictvím nemohou být podklady pro rozhodnutí), což sice žalobce tvrdil, ale bez opory ve skutečném obsahu nálezů Ústavního soudu.*“ Důvod k povolení obnovy řízení je nadto dán pouze tehdy, když nová skutečnost (zde nezákonnost získání důkazů) vyjde najevo až po rozhodnutí ve věci s tím, že v řízení nebyla uplatněna bez zavinění účastníka. „*V nyní posuzované věci by tedy nově nastalou skutkovou okolností odůvodňující obnovu řízení dle § 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona bylo, pokud by žalobce v návrhu na obnovu řízení tvrzení o nezákonnosti odposlechů jako klíčového důkazu proti němu podložil skutkovými okolnostmi, které byly přítomny již v době řízení o propuštění ze služebního poměru, ale najevo vyšly až nyní. Žalobce však žádost o obnovu řízení i všechna navazující podání opírá výhradně o nálezy ÚS ve věci L. a na něj odkazující nálezy ÚS v jeho vlastní věci, jejichž podstata však tkví ve výhradě Ústavního soudu vůči procesnímu postupu soudů obecných, a to v otázce prověření zákonnosti opatření a s tím souvisejícího procesního použití klíčového důkazu – záznamů odposlechů získaných na základě povolení vydaného v jiné trestní věci. Za protiústavní považuje rezignaci na prověření z pohledu dodržení procesních předpokladů pro použití záznamů jako důkazu, a to přesto, že obžalovaný vznesl námitky a navrhl důkazy. Právní závěry Ústavního soudu formulované ve zmíněných nálezech samy o sobě jako nově nastalá skutečnost ve smyslu 192 odst. 1 písm. a) služebního zákona neobstojí.*“

[31] Nejvyšší správní soud tedy zcela jednoznačně odmítl závěr, podle nějž nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2806/08 a sp. zn. IV. ÚS 1235/09 představují nové skutečnosti a mohou sloužit jako podklad pro obnovu řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu také nijak

neplyne, že by správní orgány měly otázku zákonnosti odposlechů znovu posuzovat v opětovně probíhajícím řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení. K tomu, jaké má mít jeho rozhodnutí dopady do opětovně probíhajícího řízení o žádosti o obnovu, se Nejvyšší správní soud nijak nevyjadřoval. Nic ale nesvědčí tomu, že by tyto dopady měly být odlišné od toho, co vyplývá z výše citované judikatury týkající se problematiky kolize dvou rozhodnutí v téže věci. Tedy že s „obživnutím“ původních správních rozhodnutí by mělo dojít k odstranění v pořadí druhého rozhodnutí vydaného v téže věci (bylo-li již takové rozhodnutí vydáno) a případně k zastavení dosud běžícího opětovného řízení. Z povahy věci přitom není za takového stavu dán žádný prostor pro (opětovné) posuzování merita věci.

[32] Žalobce dále namítl, že rozhodnutí o zastavení řízení má pro něj ten negativní dopad, že případný úspěch v řízení o ústavní stížnosti, kterou podal proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 150/2014 – 51, bude představovat pouhé „akademické vítězství“ (body [12] a [13]). S tím však nelze souhlasit. Pokud by došlo k dalšímu zvratu v celém případě a Ústavní soud by žalobci vyhověl, přičemž by buď sám zrušil původní rozhodnutí správních orgánů o žádosti žalobce o obnovu řízení vydaná v roce 2010, anebo by došlo k jejich následnému zrušení Nejvyšším správním soudem či Městským soudem v Praze, správní orgány by byly povinny v řízení o dané žádosti pokračovat. Výrok o zastavení řízení, který je součástí nyní napadeného rozhodnutí žalované, je třeba vykládat tak, že jím bylo zastaveno opětovně probíhající řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení (tj. řízení probíhající po vydání rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 As 24/2010 – 55). Jeho zastavení nemůže představovat překážku pro pokračování v řízení po případném zrušení původních správních rozhodnutí. Je sice pravdou, že tato skutečnost by mohla být v napadeném rozhodnutí žalované lépe vyjádřena. Podle názoru krajského soudu však nejde o vadu, která by se dotýkala práv žalobce takovým způsobem, že by musela založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud by snad přece jen mělo dojít k žalobcem vykreslenému scénáři, podle něž by výrok nyní napadeného rozhodnutí o zastavení řízení správní orgány uplatňovaly jako překážku pro případné další vedení řízení o žádosti žalobce o obnovu, měl by žalobce možnost se proti takovému postupu bránit soudní cestou. Taková situace však zřejmě nenastane, již jen z toho důvodu, že Ústavní soud usnesením ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. III. ÚS 993/15, odmítl ústavní stížnost žalobce proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 150/2014 – 51.

[33] Krajský soud shledal nedůvodné rovněž námitky, podle nichž jsou z nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2806/08 a sp. zn. IV. ÚS 1235/09 „dostatečně zřejmé“ jeho závěry ohledně ústavnosti předmětných odposlechů, že tedy není možné, aby je správní orgán ignoroval a že bylo na místě přiměřeně aplikovat zásadu *in dubio pro reo* (viz bod [18]). Jak je patrné z výše citovaného rozsudku č. j. 2 As 150/2014 – 51, Nejvyšší správní soud měl odlišný názor na to, jaké závěry z uvedených nálezů plynou pro účely posouzení žádosti žalobce o obnovu řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Krajský soud proto považuje za dostatečné na tomto místě na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu odkázat. Zároveň nevidí žádný prostor, který by žalovaná měla k aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Po „obživnutí“ původních správních rozhodnutí nemohlo být žádných pochyb o tom, že je potřeba zrušit kolidující rozhodnutí v téže věci a zastavit opětovně probíhající řízení. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobci brání v podání nové žádosti o obnovu řízení lhůta dle § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. V dané lhůtě se promítá

požadavek na právní jistotu a obdobné lhůty jsou obsaženy i v jiných procesních předpisech. Žalobce měl dostatek možností se proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bránit. Jak je zřejmé z výše podané rekapitulace celého případu, tyto možnosti plně využil. Samotná skutečnost, že nebyl se svou obranou úspěšný, nemůže být důvodem k „ohýbání“ procesních předpisů, které by otevřelo cestu k opětovnému přezkumu jeho propuštění ze služebního poměru.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[35] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. únor 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu